

Arrest

nr. 62 827 van 8 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat M. LYS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn en te behoren tot de familie (E.L.) afkomstig van Baalbeck. U zou in Malibu (USA) zijn geboren maar u niet op de hoogte zijn van uw statuut aldaar. Uw ouders zouden u in Baalbeck hebben laten registreren onder de naam Jafar Mohamed (E.L.). U zou vervolgens uw lagere school in Baalbeck hebben voltooid. U zou na uw baccalaureaat een opleiding ICT hebben gevolgd aan het X instituut in Khaldeh net buiten Beirut en vervolgens hebt u ook het vak van tatoeëerder geleerd in instituten in Libanon. U zou sinds zeven jaar werkzaam zijn geweest in deze hoedanigheid. U zou op verschillende plekken in Libanon hebben geleefd en veel buitenlandse vrienden hebben waardoor u het Engels beter machtig bent dan het

Arabisch. Uw laatste adres in Libanon zou Jwaya geweest zijn waar u samen met een vriendin leefde. Op een onbekende datum zou u naar Beirut zijn verhuisd om zich daar in de wijk Hamra als tatoeëerder te vestigen. U zou al na vijftien dagen deze, volgens uw verklaringen, christenwijk verlaten hebben omdat uzelf een moslim bent en dit een probleem zou zijn. U zou uiteindelijk naar uw ouderlijk huis in Baalbeck zijn teruggekeerd met de intentie om zich daar te gaan vestigen. U zou echter al enkele dagen na uw aankomst vernomen hebben dat de familie (S.) (behorende tot de sjiitische geloofsstrekking) u met de dood bedreigt omwille van het verkeersongeluk dat uw tante Hala (E.L.) op 7 maart 2009 veroorzaakt had en waarbij een zekere Abdellah (S.) was overleden. Voorheen zou u nooit bedreigd zijn geworden. Uw directe familie, zoals uw tante Hala en haar gezin (echtgenoot en drie zonen) en uw eigen familie (vader en zussen), zouden voorheen echter wel al berichten via sms en dreigbrieven ontvangen hebben van de familie (S.). Zij zouden bij de politie zijn langsggegaan om melding te maken van deze bedreigingen maar de politie deelde hen mee dat ze niemand kunnen arresteren zolang er geen doden zijn gevallen. Daarenboven zou uw familie ook niet over echte bewijzen tegen de familie (S.) hebben beschikt. Na uw aankomst in Baalbeck zou u vernomen hebben dat de (S.) familie zich wil wreken door u, enige zoon binnen uw familie, te willen doden en dit aangezien al uw andere neven in het buitenland (zoals Italië en Spanje) vertoeven. Uw tante zelf zou in der tijd nooit door de Libanese autoriteiten zijn gehoord in kader van het onderzoek naar aanleiding van het verkeersongeluk en dit omwille van het simpele feit dat ze een vrouw is. Tijdens uw twintig dagen durende verblijf in Baalbeck, rond ongeveer februari - maart 2011, zou u voor het eerst fysiek zijn aangevallen door de zoon van de overleden man, Abdellah (S.). Twee dagen later zou hij u rakelings met zijn wagen gepasseerd zijn. Na dit incident zou u besloten hebben het land definitief te verlaten. U zou een bekende smokkelaar (A.T.T.) onder de arm genomen hebben. U zou via het internet Brussel als bestemming hebben uitgekozen. Daarna zou u op de markt in Baalbeck met een mes in uw rug zijn gestoken. U zou de politie gebeld hebben en er werd u aangeraden zich in het ziekenhuis te gaan aanbieden. U zou nog enkele dagen zijn thuis gebleven en dan met de smokkelaar naar de luchthaven van Beirut zijn gegaan. U zou met uw eigen Libanees paspoort zonder visum gereisd zijn want de smokkelaar zou een papier aan de Libanese autoriteiten getoond hebben. U zou op 12 april 2011 met een rechtstreekse vlucht van Turkish Airlines vanuit Beirut naar Brussel zijn gevlogen. Hier aangekomen zou de smokkelaar plots, in het bezit van uw paspoort, verdwenen zijn. U heeft zich op 16 april 2011 zonder in het bezit te zijn van enig document aangeboden bij de Belgische Luchtvaartpolitie en u heeft politiek asiel aangevraagd waarna u dezelfde dag nog werd overgebracht naar het Transitcentrum (TC) 127.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u neer: een verklaring per fax van de 'mukhtar' Ali Hussein (O.) dd. 30 april 2011, verstuurd door Lakis SPRL (003225238810) en ontvangen op 1 mei 2011 in het TC 127, een fax (onbekend van waar verstuurd) van een verklaring van de familieadvocaat Mohammed (D.) dd. 30 april 2011, ontvangen op 30 april 2011 in het TC 127, een fax (verstuurd uit Baalbeck - Libanon) betreffende uw verblijfplaats in Libanon dd. ? mei 2011, ontvangen op 2 mei 2011 in het TC 127 en verstuurd door Lakis SPRL (003225238810) op 3 mei 2011 naar het CGVS en een fax (verstuurd uit Baalbeck - Libanon) van een medisch attest van Dr. (R.H.H.) (niet gedateerd), ontvangen op 3 mei 2011 in het TC 127, gestuurd door Lakis SPRL (003225238810) op 3 mei 2011 naar het CGVS.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Zo kan er aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding, vrees voor bloedwraak door de familie (S.), geen geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 7 en 11). Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u beweert dat uw tante langs vaderskant, Hala (E.L.), die op 7 maart 2009 met haar auto een motorrijder gedood heeft dichtbij de Imam Ali moskee in Baalbeck, hiervoor nooit voor de rechtbank is moeten verschijnen noch naar de politie moest in kader van het onderzoek en dit louter en alleen omdat zij een vrouw is en volgens u vrouwen niet opgesloten worden (gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat haar man in haar plaats naar de politie moest voor het onderzoek, u weet niet of hij enkele uren of dagen werd aangehouden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze redenering van uwentwege staat echter haaks op de realiteit, namelijk dat Libanon een rechtsstaat is en het algemeen geweten is dat vrouwen wel degelijk onderworpen worden aan 'het recht'. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier (zie blauwe mapje) blijkt dat vrouwen wel in gevangenissen worden opgesloten waaruit kan worden afgeleid dat ze wel degelijk veroordeeld kunnen worden.

Verder dient opgemerkt dat er nog een aantal bevindingen zijn die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo beweert uzelf van 7 maart 2009 tot twintig dagen vóór uw vertrek uit Libanon, dd. 12 april 2011, nooit bedreigd te zijn geworden (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Het is toch wel vreemd dat indien deze familie (S.) effectief al geruime tijd gepland had om bloedwraak te plegen tegen u omdat u enige zoon bent en aangezien al uw andere neven (langs vaderszijde) sinds zeven jaar in het

buitenland vertoeven, u nooit eerder bedreigd zou zijn geworden (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 7 en 10). Expliciet gevraagd wanneer uw probleem begon beweert u dat ze deze bloedwraak al heel lang geleden gepland hadden maar dat u het toen niet wist, u verhuisde vaak en pas toen u terugkwam in Baalbeck werd u aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze door u afgelegde verklaringen kunnen totaal niet overtuigen. U verklaart immers zelf dat de familie (S.) een grote familie is die over het ganse land verspreid zit waardoor het voor hen, gezien u expliciet verklaarde dat ze er al lang op uit waren u te viseren en ze 'het' al sedert lang aan het plannen waren, toch mogelijk moet geweest zijn om u op het spoor te komen waardoor ze hun bloedwraak konden uitvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Verder dient nog aangestipt dat uit de verklaring opgesteld door uw Libanese advocaat blijkt dat u al sinds het ongeluk op 7 maart 2009 samen met uw vader bedreigd, vervolgd en geslagen werd (zie vertaling toegevoegd aan groene map in administratief dossier), dit terwijl u tijdens het gehoor door het CGVS verklaart persoonlijk pas net vóór uw vertrek uit Libanon bedreigd te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 7). Het is ook zeer opmerkelijk dat in de verklaring van de 'mukhtar' Ali Hussein (O.) staat... 'wij hebben verschillende pogingen ondernomen om tot een verzoening te komen met de familie (S.), maar dit tevergeefs. De familie (S.) is uit om de moord op hun zoon te wreken door Jafar (Jeff) Mohamed (A. L.) te doden. Ze willen dat dit een les zal zijn voor de familie (A. L.)'... (zie vertaling toegevoegd aan groene map in administratief dossier). Hieruit blijkt dat de bedoeling bloedwraak te plegen door uw eigen familie gekend was waardoor het eens te meer niet kan overtuigen dat uzelf voorheen hier nooit van op de hoogte zou zijn geweest. Er kan toch van worden uitgegaan dat, zo u dit dan al zelf niet zou hebben 'opgemerkt', uw familie toch wel de noodzaak zou hebben ingezien u hier onmiddellijk van op de hoogte te brengen zodat u in het mate van het mogelijke voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Verder beweert u dat uw familie voorheen bedreigd werd door middel van sms-berichten en dreigbrieven, maar u legt hiervan geen enkel begin van bewijs neer (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). U legt ook geen politionele documenten neer waaruit blijkt dat uw familie zich effectief, naar aanleiding hiervan, tot de autoriteiten zou hebben gericht. Het feit dat uw vader de bedreigingen zou zijn gaan melden maar dat de politie niemand kan arresteren zolang er geen dode is gevallen en het feit dat jullie geen concrete bewijzen hadden kan niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Er kan toch van worden uitgegaan dat uw familie op basis van deze sms-berichten en dreigbrieven op zijn minst een klacht zou hebben kunnen indienen tegen 'onbekenden' en de politie een dergelijke klacht zou hebben geregistreerd.

Ook wat uw eigen problemen betreft en de rol van de autoriteiten hierin, hebt u een aantal opmerkelijke verklaringen afgelegd. Zo verklaart u, in kader van uw eerste confrontatie met een lid van de familie (S.), eerst dat de politie sympathiseert met de andere familie en bijgevolg niet kan tussenkomen (gehoorverslag CGVS, p. 7), even later beweert u het tegenovergestelde namelijk dat de politie niets kan doen omdat de (S.) familie een grote stam is en de politie daardoor met hen problemen zou krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Naar aanleiding van het derde incident, de messteek in de rug, beweert u initieel dat de politie niet intervenueert uit schrik zelf geraakt te worden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of de politie daarna een rapport heeft opgesteld van dit incident antwoordt u negatief. Het ziekenhuis noch uzelf, aangezien u niet bij bewustzijn was, heeft de politie ingelicht. U haalt wel aan in de mogelijkheid te zijn om ziekenhuisdocumenten te vergaren waarin de datum van uw opname en het feit dat u een rugletsel heeft worden geattesteerd. Een rapport van de politie bestaat echter niet (gehoorverslag CGVS, p. 8). Nogmaals geconfronteerd met het uitblijven van het zich wenden tot uw autoriteiten vergoelijkt u deze laconieke houding door te stellen dat u op de markt, na de aanval, de politie gebeld heeft en dat ze zeiden dat u zich naar het ziekenhuis diende te begeven maar dat ze zelf niet meer gekomen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9).

In de marge dient er nog te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw aanvraag om politiek asiel te bekomen, dd. 16 april 2011, bij de Luchtvaartpolitie, Engels sprak (zie nota Luchtvaartpolitie dd. 5 mei 2011) en geen enkele allusie hebt gemaakt op uw vrees om in het kader van bloedwraak door de familie (S.) te worden gedood (zie Werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 16/04/2011). U hebt enkel melding gemaakt van het feit dat u als tatoeëerder te veel problemen had in Libanon. Het tatoeëren heeft u geleerd tijdens een driejarig verblijf in de USA - California. Tijdens het gehoor door het CGVS hebt u uw beroep als tatoeëerder niet opgegeven als zijnde de reden van uw onmiddellijke vlucht uit Libanon (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 11). Daarenboven verklaarde u het vak van tatoeëerder in instituten in Libanon te hebben geleerd (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). U rept met geen woord over het leren van tatoes zetten in de USA behalve dan dat u beweert in Malibu in Amerika te zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p. 1).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielerelaas en bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw reisroute dient ook hier te worden vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd. U verklaart op dinsdag 12 april 2011 in het bezit van uw eigen Libanees paspoort met een rechtstreekse vlucht van Turkish Airlines vanuit Beirut naar Brussel te zijn gevlogen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe mapje "flight schedule Turkish Airlines") blijkt dat er via de luchtvaartmaatschappij Turkish Airlines geen rechtstreekse vluchten Beirut - Brussel bestaan. U tracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor uw ware reisweg niet kan worden achterhaald. Eerder had u al bij het indienen van uw politiek asiel aan de Luchtvaartpolitie verklaard niet te weten waar u het vliegtuig genomen hebt (zie Werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 16/04/2011). Na het bekijken van de camerabeelden heeft de Luchtvaartpolitie op 25 april 2011 u herkend als 'aankomende passagier' op de vlucht ME 215 (Middle East Airlines) uit Beirut met aankomst op 15 april 2011 omstreeks 10.00 uur (zie nota Luchtvaartpolitie dd. 5 mei 2011). U kan tot op heden ook niet uw Libanees paspoort neerleggen. U beweert dat de smokkelaar dit op zak had na aankomst in Brussel en hij daarna hiermee verdwenen is (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Het is echter zeer opmerkelijk dat u tot op heden uw familie blijkbaar niet hebt ingeschakeld om uw paspoort terug in uw bezit te krijgen temeer de smokkelaar afkomstig is van Bretel in de buurt van Baalbeck en hij heel gekend is (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Uw vergoelijkingen, namelijk dat uw familie enkel geïnteresseerd is in uw welzijn en het feit dat uzelf er niet aangedacht hebt dat het "stelen van uw paspoort" een misdrijf op zich is (gehoorverslag CGVS, p. 4), bieden geen afdoende verschoning. Uw laconieke houding ten opzichte van dit paspoort dat nota bene uw eigendom is, wijst er op dat u de Belgische autoriteiten uw ware reisweg hebt trachten te verhullen.

De door u neergelegde documenten, namelijk een fax van een verklaring van de mukhtar Ali Hussein (O.) dd. 30/04/2011 en een fax van een verklaring van de Libanese advocaat Mohamed (D.) dd. 30/04/2011 hebben gezien bovenstaande vaststellingen geen toegevoegde waarde aangezien deze documenten ter uwer behoeven werden opgesteld. Daarenboven betreft het slechts faxen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. In de marge dient nog te worden aangestipt dat de fax van de mukhtar Ali Hussein (O.) dd. 30/04/2011 niet traceerbaar is, namelijk dat deze verstuurd zou zijn uit Libanon (ontbreken van faxnummer of gegevens phonenumber in Libanon). Er staat enkel dat het verstuurd is door Lakis SPRL die gevestigd is in België (zie faxnummer 003225238810). Daarenboven is het opmerkelijk dat deze SPRL dezelfde familienaam draagt als die van u. Zo had u eerder aan de Luchtvaartpolitie verklaard dat u geen familie heeft in Europa (zie Werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 16/04/2011), dit terwijl u tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde dat al uw neven in het buitenland vertoeven waaronder in Spanje en Italië (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 6). De fax van het attest van verblijfplaats in Libanon heeft enkel betrekking op uw identiteit, namelijk Jafar (Jeff) Mohamed (E.L.) woonachtig te Baalbeck, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De fax van het medisch attest van Dr.(R.H.H.) spreekt zich tenslotte enkel uit over het feit dat u in het ziekenhuis bent opgenomen geweest voor een blessure. Dit document is echter niet gedateerd en meldt niet in welke omstandigheden noch door wie u werd neergestoken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het Verdrag van Genève van 1951 inzake de vluchtelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM, en een beoordelingsfout.

Aangaande de motivering rond de vrees voor bloedwraak stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor niet verklaard heeft dat vrouwen in Libanon nooit gevangen worden gezet. Hij heeft wel uitgelegd dat in het algemeen en volgens de 'qada al qadar' traditie vrouwen niet in de gevangenis worden gezet. Hij heeft enkel willen zeggen dat vrome moslimvrouwen die de hijab dragen, zoals zijn tante, door de politie met bijzonder respect worden behandeld en normaal niet opgesloten worden, zeker niet als er geen aanwijzingen zijn van opzet. Hij wou ook zeggen dat in het merendeel van de gevallen vrouwen niet in de gevangenis worden gezet, wat trouwens kan afgeleid worden uit de informatie van het CGVS dat zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien wenst verzoeker te benadrukken dat hij de gebeurtenissen die plaats vonden vlak na het verkeersongeluk zelf niet heeft meegemaakt, waardoor het niet abnormaal is dat hij er slechts partieel kennis van heeft. Hij is slechts in februari 2011 naar

Baalbeck teruggekeerd en is er toen maar een twintigtal dagen gebleven, terwijl het ongeluk en de ondervragingen in maart 2009 plaatsvonden. Verzoeker voert aan dat de door hem neergelegde brief van zijn advocaat een dossiernummer van de politie vermeldt, namelijk het dossiernummer 302/765 van 07/ 03/2009. Er bestaat dus wel degelijk een bewijs van het feit dat er die dag iets is gebeurd. Het CGVS had, gelet op haar onderzoeksbevoegdheden, tenminste bij de Libanese autoriteiten kunnen nakijken of dergelijk dossier al dan niet bestaat, een verkeersongeluk vermeld en momenteel in behandeling is.

Verzoeker betwist dat het merkwaardig zou zijn dat hij niet eerder werd bedreigd. Hij heeft immers uitgelegd dat de familie (S.) hem voor zijn terugkeer naar Baalbeck niet kon vinden, omdat hij van stad tot stad trok zonder er een vast adres te hebben. Het gegeven dat de familie (S.) een grote familie is die verspreid zou zijn over het hele Libanese grondgebied verandert hier niets aan, ze zijn immers geen onderzoeksdienst.

Verzoeker betwist dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen zijn verklaringen en deze van zijn advocaat.

Verzoeker stelt dat het CGVS geen enkel overtuigend element aanhaalt om aan te tonen dat zijn verklaringen vals of leugenachtig zouden zijn. De vaststelling dat de documenten niet rechtstreeks vanuit Libanon naar het TC 127 zijn gefaxt is op zich geen reden om aan de bewijskracht ervan te twijfelen, net zoals het gegeven dat niet alle documenten zouden gedateerd zijn. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat hij deze documenten binnen een tijdspanne van 24 uur na zijn gehoor moest verzamelen, en dit terwijl hij gedetineerd was in TC 127. Het is dan ook niet abnormaal dat hij een beroep heeft gedaan op een in België gevestigd tussenpersoon. Verzoeker stelt verder dat het onder de omstandigheden geen realistische eis is dat hij bewijs neerlegt van de dreigbrieven en sms'en die zijn familie ontvangen heeft, te meer daar hij nooit over deze brieven heeft beschikt. Wat zou de neerlegging van dergelijke (anonieme) bewijsstukken trouwens baten indien zij met dezelfde gestrengheid zouden beoordeeld worden als de overige door hem neergelegde documenten. Verzoeker merkt verder op dat het CGVS geen enkele poging heeft ondernomen om de auteurs van de verklaringen te contacteren om de authenticiteit van deze verklaringen te verifiëren. Noch werd enige poging ondernomen om via andere kanalen de betrouwbaarheid van zijn verklaringen na te trekken. Het UNHCR handboek bevestigt nochtans dat de onderzoeker waar nodig ook moet meewerken aan de bewijsgaring én dat het feit dat een asielzoeker niet elk element van zijn relaas kan staven, op zich geen reden is om de asielaanvraag te weigeren. Dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient gegund te worden. Ten slotte stelt verzoeker dat in Libanon het indienen van een klacht niet systematisch aanleiding geeft tot het proces-verbaal van gehoor.

Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de houding van de nationale autoriteiten ten aanzien van zijn problemen.

Aangaande zijn verklaringen bij het indienen van zijn asielaanvraag bij de Luchtvaartpolitie, merkt verzoeker op dat de problemen die hij heeft gekend als tatoeëerder in Libanon deel uitmaken van de algemene context die zijn vlucht uit Libanon heeft veroorzaakt. Hij heeft trouwens wel degelijk zijn problemen met de familie (S.) vermeld bij het indienen van zijn asielaanvraag. Verzoeker had graag de "werkfiche kandidaat-vluchteling dd. 16/04/2011" willen raadplegen, maar niettegenstaande er een kopie werd gevraagd van het geheel van het administratief dossier, werd dit document niet opgestuurd. Als uit deze werkfiche blijkt dat het incident met de familie (S.) niet wordt vermeld, vloeit dit voort uit het afgeraffeld werk van de Belgische autoriteiten bij het optekenen van zijn verklaringen. Dit eerste gehoor gebeurde inderdaad heel vlug en de persoon die zijn verklaringen optekende zei hem constant niet te uitgebreid te vertellen over zijn verhaal aangezien hij later de mogelijkheid zou hebben om het geheel van zijn problemen te vertellen tijdens het gehoor door het CGVS. In de vragenlijst van het CGVS maakte hij trouwens wel melding van zijn problemen met de familie (S.).

Aangaande de motivering omtrent zijn reisweg stelt verzoeker dat hij op aanraden van de smokkelaar heeft gelogen over de luchtvaartmaatschappij. Hij geeft toe dat hij op 15 april 2011 is aangekomen met een rechtstreekse vlucht van Middle East Airlines uit Beiroet.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Waar verzoeker toegeeft dat hij gelogen heeft over zijn reisweg, en dit na kennisname van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat dit een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid. Verzoeker brengt evenmin enig bewijs bij inzake zijn identiteit.

Verzoekers argumenten inzake de mogelijkheid tot gevangenzetting van vrouwen missen feitelijke grondslag. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn tante niet naar de rechtbank moest omdat ze een vrouw is, dat haar man naar de politie ging en hij enkele uren of dagen werd aangehouden door de politie, dat zijn tante niet werd opgesloten omdat het ongeluk gewoon het lot/noodlot was en omdat een vrouw niet wordt opgesloten (gehoorverslag CGVS p. 6). Waar verzoeker in het verzoekschrift tracht te duiden wat hij feitelijk bedoelde, is niet van aard om zijn expliciete, duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaring te weerleggen dat zijn tante niet naar de rechtbank moest en dat een vrouw niet wordt opgesloten (in Libanon). Verzoekers verklaringen dat zijn tante niet voor de rechtbank moest verschijnen noch naar de politie moest in het kader van het onderzoek en dit louter en alleen omdat zij een vrouw is, staat haaks op de realiteit in Libanon zoals deze blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat, en dit in tegenstelling tot wat er in het verzoekschrift wordt gesteld, de term "qada al-qadar" volgens verzoekers gezegden lot/noodlot betekent (*ibid.*). Verzoekers opmerkingen inzake de rechtspositie van zijn tante zijn van belang in het kader van zijn relaas daar deze de oorzaak is dat de familie (S.) bloedwraak wil nemen.

Aangaande de fax van zijn advocaat dient te worden opgemerkt dat gekopieerde en gefaxte documenten door knip- en plakwerk eenvoudig te manipuleren zijn en derhalve authenticiteitswaarde ontberen. De stelling dat het CGVS minstens navraag had kunnen doen bij de Libanese autoriteiten omtrent het incident van 7 maart 2009 is niet dienstig daar geen enkele bepaling of beginsel het CGVS verplicht verzoeker bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering zelf op te vullen. Uit de verklaring opgesteld door zijn advocaat blijkt daarenboven dat verzoeker al sinds het ongeluk op 7 maart 2009 samen met zijn vader bedreigd, vervolgd en geslagen werd, terwijl verzoeker zelf voor het CGVS ontkende tussen 2009 en 2011 bedreigd te zijn geweest (*ibid.*, p.9-10), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Het feit dat verzoeker persoonlijk van 7 maart 2009, de dag van het ongeluk, tot twintig dagen vóór zijn vertrek uit Libanon op 12 april 2011 nooit bedreigd werd is daarenboven niet plausibel indien de familie (S.) effectief al geruime tijd gepland had om bloedwraak tegen hem te plegen omdat hij de enige zoon is en al zijn andere neven sinds zeven jaar in het buitenland vertoeven. Verzoeker is bovendien tatoeëerder van beroep hetgeen niet moeilijk te traceren is voor de familie (S.) in acht genomen dat

verzoeker verklaarde dat de familie over het ganse land verspreid zit (*ibid.*, p.7) en hij ter terechtzitting stelde dat er in Libanon een vier- tot vijftal collega-tatoeëerders zijn.

Verzoeker gaat tevens voorbij aan de terechte motivering dat uit de verklaring opgesteld door de 'mukhtar' (A. H. O.) blijkt dat de bedoeling van de familie (S.) bloedwraak te plegen door verzoekers eigen familie gekend was; derhalve kan het niet overtuigen dat verzoeker hiervan nooit van op de hoogte zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde immers pas op de hoogte te zijn van de bloedwraak toen ze hun eerste actie op hem ondernamen na zijn terugkeer naar Baalbeck (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aldus kan er van worden uitgegaan dat, indien verzoeker dit dan al zelf niet zou hebben opgemerkt, zijn familie de noodzaak moet hebben ingezien hem hiervan onmiddellijk op de hoogte te brengen.

Inzake de kopie van het document "werkfiche kandidaat vluchteling" wordt vastgesteld dat verzoekers raadsman, na vaststelling dat in de door hem gevraagde kopieën van het dossier de "werkfiche" ontbrak, de bevoegde dienst van het CGVS nogmaals had kunnen contacteren met de vraag om een kopie. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekers raadsman na ontvangst van de kopieën terug contact heeft opgenomen met de bevoegde dienst met de vraag om hem, weliswaar andere, ontbrekende documenten op te sturen (zie stuk 1 in administratief dossier, email van 18 mei 2011). Daarenboven gaat verzoeker voorbij aan de mogelijkheid om via het inzagerecht van het dossier kennis te nemen van het kwestieuze document.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen, enerzijds omwille van hogere vaststellingen inzake de attesten van zijn advocaat en de 'mukhtar', anderzijds omwille van de pertinente motiveringen in de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige motiveringen kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas en de elementen in het administratief dossier toont hij niet aan een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS